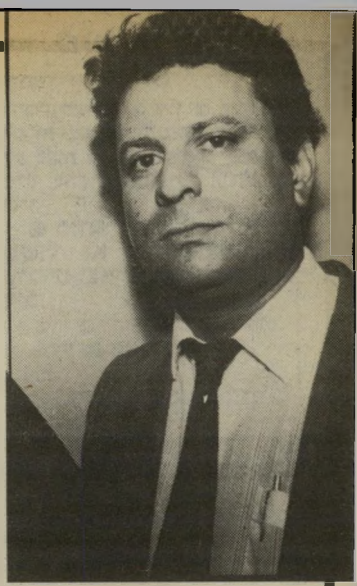

**איך לשרוף כמעט מיליון דולר
בהפקה מגוחכת — זאת למדו על
בשרם יעקב סאלם, מסגר חיפאי
(ימין) וגבי נויבאוור, מוכר
תקליטים (שמאלי בתמונה משמאל,
מחבק אנגלי מצוות ההפקה)**

הפילוף של העונה

תקליטים לא גדולה בחיפה, ויעקב סאלם, מסגר במיקצועו ובעל מועדון לילה מצליח בחיפה. השניים נסעו ללונדון לחתום על חוזה עם האמנים. במהרה הם היו עתידים לגלות כי עולם הבידור הקל יכול להיות אכזרי מאוד — אפשר להרוויח בו כסף רב בתוך זמן קצר, אבל בלי ניסיון מתאים אפשר גם לשבור את הראש.

הטעות הראשונה שעשו האמרגנים הטריונים היתה בחירת האמנים. יעקב סאלם מספר, כי נסע ללונדון וכוונתו הראשונה היתה להביא להקה גדולה, מהשורה הראשונה של הפופ הבינלאומי.

סאלם אינו נוקב בשמה של הלהקה, הוא עדיין מקווה להביא אותה בעתיד להופעה בארץ. בכל אופן, הבחירה נפלה לבסוף על ארבעה-עשר אמנים ולהקות, שאינם דווקא מליגה ב', אבל אינם בריוק חמים ואפנתיים. אף אחד מהאמנים לא נמצא באותה עת כסיכוב הופעות.

כשמגיע לישראל אמן הנמצא בסיכוב בינלאומי, הדבר מוזיל את עלויות המופע, מאחר שכל הציוד כבר ארוז ומותאם לדילוג מארץ לארץ. לא כן במיקרה הזה. על האמרגנים חסרי הניסיון הוטל לממן הכל. דרך אגבי: כל האמנים שחתמו על החוזה קיבלו תשלום מראש.

כשהגיעו סאלם ונויבאוור ללונדון, הריחו כמה אנגלים ממולחים כי לפי ניהול נמצאים פראייערים חסרי-ניסיון, ומה שחשוב: לאותם פראייערים היה הרבה מאוד כסף.

סאלם ונויבאוור שכרו את שירותיהם של שני מפיקים: פיטר ג'ייקובס וראל מילר, שהצהירו על עצמם כמפיקים בעלי-ניסיון, שהיו אחראים בעבר למסעיהם-ההופעות של להקות כמו הפינק פלויד.

באותה עת היה סאלם כבר אחוז בקרחת-התהילה: "ידעתי שאני הולך לעשות את המופע הכי-גדול, ושפכתי כסף כמו מים". הוא משחזר. "הבאתי על חשבונתי עשרה יועצים אנגליים לארץ ושיכנתי אותם בסוויטות במלון קרלטון. הבאתי את המומחים שייראו את איצטדיון רמת-גן וייעצו לי איזה ציוד סאונד ותאורה צריך למופע."

תחילת המופע, שאמור היה להיות משך שבע שעות, תוכננה לשעה חמש בערב. המומחים לא הביאו בחשבון כי במשך כמעט שעותיים, עד רדת החשכה, יהיה ציוד-התאורה הענקי, שעלה הון-תועפות, ללא שימוש.

דבר נוסף שלא ידעו המפיקים החרבנים היה, שבעולם נהוג כי יועצים טכניים של מופעים בסדר-גודל כזה מקבלים עמלה של עשרה אחוז מסך התשלום המוענק לחברת ההגברה והתאורה,

בערבנו מוגבל בשם גבי תקליטים והפקות. מניות החברה חולקו בין השניים, חצי-חצי למרות שסאלם היה המממן. תפקידו של סוחר-התקליטים היה "מנהל אמנותי".

סאלם ונויבאוור חככו ידיים בהנאה, כשחשבו על הכסף הרב שירוויחו משלושה מופעים מוצלחים, אליהם יבואו 150,000 צופים.

המחירים שביקשו המארגנים עבור כרטיס לאיצטדיון היו סכירים. 12 אלף שקל לכרטיס.

האמרגנים היו שני אנשים בלתי מוכרים: גבי נויבאוור, בעל חנות

היקר של שיפמן בישר בעלונים ציבועניים לכל עיתונאי-הבידור כי הנה עומדת להתקיים בישראל הפקת הבידור הגדולה ביותר שידעה המדינה מעורה. בתיק עכירס שחולק לעי תונאים נאמר, כי המופע הענק יתקיים באיצטדיון רמת-גן וישתתפו בו ג'ו קוקר, להקת מריליון, הגיטריסט אל דימולה, דייוויד קנופלה, אל סטייר ארט, סאלי אולדפילד, אלווין לי, ג'ואן ג'ט, להקת יואף-או, אריק בררון, פיטר גרין, בילי קובהם, להקת סוויט.

וקליימקס בלוז בנד. סאלם ונויבאוור הקימו ביחד חברה

שותפו להפקה. גבי נויבאוור, נעלם בערב המופע הראשון, שהיה גם האחרון. המידע שהגיע למערכת העולם הזה מספר כי הוא נראה כאמסטרדאם. חיפאים המכירים את סאלם אמרו, שהוא ימכור אפילו את מכשירי-הטלוויזיה, ויחזיר את הכל — עד הפרוטה האחרונה.

שני פראייערים **הכל החל לפני חרשים, בקול התרועעה רמה. משרד יחסי-הציבור**

לא באו: ג'ו קוקר (למטה), ג'ואן ג'ט, אל סטייארט ולהקתו, "סווינו"